

schen de binnenste en middelste dwarslijn na, een vorm, die veel zeldzamer is, al trof ik hem ook op Terschelling aan. De tusschen deze beide grenzen liggende vormen, *vibicaria* Cl., *intermedia* Kempny en *rubrofasciata* Hufnagel, zijn waarschijnlijk overgangen tusschen *adulterina* en *rosans*. De echte f. *vibicaria* Cl. met een roodachtige bestuiving van een paar mm breed franjewaarts van de tweede dwarslijn is lang niet gewoon. Veel talrijker zijn de overgangen naar f. *adulterina* Hdm., die in alle mogelijke graden voorkomen. Hoe al deze vormen zich ten opzichte van elkaar verhouden is nog nooit onderzocht. Het is dus stellig de moeite waard dit eens uit te zoeken. Waarschijnlijk is de gewoonste f. *adulterina* Hdm. dominant en de zeldzame f. *rosans* Prout recessief. Maar de drie andere?

Mijn eigen kweek kan hierover geen uitsluitsel geven. Het ♀, dat de eieren legde, behoorde tot f. *adulterina* Hdm., evenals alle nakomelingen, die de kweek opleverde. Het was dus een allesbehalve variabele serie, die ik verkreeg. Maar daar ik niet doorgekweekt heb, is uit dit resultaat nog geen conclusie te trekken.

Amsterdam.

B. J. LEMPKE.

Mededeelingen omtrent *Omophron limbatus* F.

Op den 22sten Juni 1940 ving ik te Denekamp een groot aantal exemplaren van *Omophron limbatus* F. Naast de vele vertegenwoordigers van het type met de bekende donkergele grondkleur uit het Oosten van ons land, bevonden zich ook de beide aberraties *nigromaculatus* Everts en *maculatipennis* Pic onder de buitgemaakte dieren. Opvallend was echter, dat eenige dieren een meer uitgebreid vlekkenpatroon vertoonden, geheel overeenkomend met de beschrijving, welke door dr. A. Chobaut gegeven wordt van de aberratie *confluens* in *Miscellanea Entomologica* XXVII, 1923, pag. 32. De aberratie *confluens* Chobaut, welke nieuw is voor de Nederlandsche fauna, wordt in bovengenoemd tijdschrift als volgt beschreven:

De basaalvlek der dekschilden is op zoodanige wijze met den voorsten dwarsband verbonden, dat er aan beide zijden van het schildje slechts een klein geel vlekje overblijft. De achterste dwarsband is sterk verbreed en raakt bijna den voorsten dwarsband, zoodat er zich tusschen beiden slechts een smalle gele band bevindt. Aberratie door uitbreiding van het groene kleurpatroon.

Hieraan kan nog worden toegevoegd, dat bij de exemplaren, welke ik in Denekamp ving, de voorste en achterste dwarsband één of twee maal met elkaar verbonden zijn, zoodat de smalle gele band er tusschen in vlekjes wordt opgelost.

Ondanks dit verschil kunnen de dieren toch als behoorend tot de aberatie *conflucens* Chob. beschouwd worden.

In het eerste deel, pag. 48, van de *Coleoptera Neerlandica* zegt E v e r t s, dat volgens H o p p e *Omophron limbatus* F. een duidelijk geluid zou voortbrengen. In het *Entomologisches Taschenbuch*, 1776, pag. 124 (Regensburg), vertelt H o p p e van een in een glas water spartelenden *Omophron*, „wobei er einen leicht hörbaren Ton von sich gab.”

Deze mededeeling kan ik volkomen bevestigen. Tijdens het vangen meende ik, dat een zich tusschen mijn vingers bevindend exemplaar geluid maakte. Ik verkreeg echter geen bevestiging, toen ik het dier bij het oor bracht. Een volgend exemplaar echter was „spraakzamer”; het bracht een duidelijk hoorbaar krassend geluid van hoogen toon voort.

A'dam, 11 Oct. 1940.

A. M. J. EVERS.

Voor de derde maal: Praepareeren, en wat daarbij behoort.

Zeer kleine insecten kan men inderdaad niet aan een speld steken; zooals de heer B a r e n d r e c h t in een vorig nummer van de E. B. zegt: zelfs de dunste spelden zouden het borststuk zoozeer beschadigen, dat sommige belangrijke kenmerken niet meer waar te nemen zouden zijn. Op een kartonnetje plakken heeft ook zijn bezwaren: daardoor wordt n.l. de onderzijde van het dier aan het gezicht onttrokken. In plaats van deze twee methoden pas ik voor kleine Hymenoptera (sluipwespjes e.d.) het volgende toe: Ik plak de diertjes met behulp van een klein tikje syndetikon met de linkerzijde tegen een gewone insectenspeld; omdat het dier altijd twee zijden heeft, blijft dan toch altijd de rechterzijde, mitsgaders de boven- en de onderkant, geheel zichtbaar.

(P. S. 1. In plaats van syndetikon kan men ook de „echte” insectenlijm gebruiken; ik geef echter aan de eerste, of een dergelijke vischlijm, de voorkeur, omdat die gelegenheid geeft, het dier zoo noodig gemakkelijk van de speld af te weeken.)

2. Ik geef mijn manier niet voor een eigen vinding. Integendeel ligt er me iets van bij, dat ik ze hier of daar heb zien toegepast, b.v. op het Laboratorium te Wageningen.)

Wat het snel drogen van insecten betreft: Toen ik nog te Amsterdam woonde, nam ik, wanneer ik in de zomervacantie eenige weken naar buiten ging, natuurlijk het noodige vang-, praepareer-, verzamel- en kweekmateriaal mee. Wat de spanblokken voor vlinders aangaat, bracht het zijn bezwaren mee, genoeg voor al dien tijd mee te nemen. Daarom pakte ik daarvan maar zooveel bij elkaar als ik behoorlijk bergen kon. Had ik mijn blokken dan vol met opgespannen